

Imel je oče prvega sina, za katerega je zelo skrbel. Ko se je imel že oženiti, ponudila ga oče k sebi in mu reče: Gledaj, jaz sem že star in ne bom dolgo po svetu lazil; ti se boš pa oženil. Ali glej, da ne poveš zemi vsega, kar veš; ker baba bo vse sčunčala in tibi skočala. Nato reče sin: Pojke, pojte, če zemi nič ne povem, tui' ona ljubila me ne bo. In ko to reče, popusti nevoljn očeta, kateri se za njim kriči: Poj pa sam skušaj, če mi ne vrjames, ko te žena uplešče dobi. Sin se oče oženi, vendar očetu besede, kateri je med tem umrl, mu ostanejo v spominu. In dan jih hče poskusiti. Napravi se v gozd s hlapcem, dva setat zemi na reči, da prvi v trih dneh. In res pride tretji dan domov, ali sam brez hlapca. Poj ga žena vpraša: Kje si pa hlapca pustil, da ga nisi poto pripeljal. On pa ji reče, da se je tako razjezil, da ga je bil vbil. Žena se prestraši in pravi: Za bogga voljo molči molči, da se ta reč ne zve; zakaj bog varuj, če ta zvejo. Če bi te gnili zvedeli, poročimo, da ga je zver anedla. Zakaj, bog varuj, da bi kdo vedel, da si ga ti vbil. Ali glej, da boš ti molčala, pravi mož; kaj res! jutri moramo orati, kdo bo pa konje in voli gonil? O bom že jaz, pravi žena.

Drugi dan gre res kmet na polje orat in žena mu voli goni. Pareva tege mi gnata, zato je mož preklinjal, in žugal, do je bo tepel. Nazadnje je res videl: To se je zdela zemi vendar preveč. Zatorej začne vpiti in kričati, da je strah: Če se mene vbiti, kakor si hlapca vbil. Ne boš me ne! Mož je spoznal, da so resnične očetu besede in se je ravnal po njih. Hlapca je na z gozda poročil, kjer ga je bil malice pustil.

3